

Ὁ μὴ νυμφευθείς, ὁ ἄγαμος, μόνον ἐπὶ ἀνδρὸς ἔνθ' ἀν.: Ὁ εἷνας ἐγυναίκισεν καὶ οἱ δύο ἐπέμναν ἀγυναί-
κιστοι (ὁ ἕνας ἔλαβε γυναῖκα καὶ οἱ ἄλλοι δύο ἀπέμειναν
ἄνευ γυναικὸς) Κερασ. Πβ. ἀνάντριςτος.

ἀγύρευτος ἐπίθ. Ἄνδρ. Βιθυν. Ζάκ. Κρήτ. Παξ.
Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.) Πόντ. (Χαλδ.) κ. ἄ. — Λεξ. Περίδ.
ἀγύρευτο Καλαβρ. (Βουν. Κοντοφ. Μπόβ.) ἀγρευτος Κάρπ.
Σύμ. ἀγύριφτους Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Στερελλ.
(Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀγύρευτος.

1) Παθ. ὁ μὴ ζητούμενος ἢ ὁ μὴ ζητηθείς Ἄνδρ.
Βιθυν. Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. Σύμ. κ. ἄ. — Λεξ.
Περίδ.: Ἀγύρευτα ὄζα (ζῷα) Κρήτ. Ἀγρευτα πράματα Σύμ.

β) Ἐκεῖνος παρ' οὗ δὲν ἐζητήθη ἐλεημοσύνη Πόντ.
(Χαλδ.): Ἀγύρευτον ὁσπίτ' καὶ ἐφέκεν (δὲν ἄφησεν οἰκίαν,
ἀπὸ τὴν ὁποίαν νὰ μὴ ἐζήτησεν ἐλεημοσύνην). 2) Ὁ
μὴ ἀποδιδόμενος ἐνιαχ.: Παροιμ. φρ. Δανεικὰ καὶ ἀγύρευτα
(ἐπὶ χρημάτων δανειζομένων καὶ μὴ ἐπιστρεφομένων).
Συνών. φρ. δανεικὰ καὶ ἀγύριστα (ιδ. ἀγύριστος).

3) Ἐκεῖνος οὗ εὐχόμεθα νὰ μὴ λάβωμεν καίπερ ὄντος
χρησίμου τὴν ἀνάγκην, οἷον ἱατροῦ, φαρμάκων, ἱερέως
κλπ. Ζάκ. Θράκ. (Αἰν.) Παξ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.)
Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: Πρέπει νὰν τὰ χῆς καλὰ καὶ μὲ
τὸ γιαιρό, ἀγύρευτος νὰ ναι! μὰ ἔλα ποῦ χρειάζεται! Παξ.
Μάσι αὐτεῖνον τοῦ χουριταρά καὶ φύλα του, ἀγύριφτ' ἄς γέν! (μάσι=μάζευσε, φύλα=φύλαττε) Αἰτωλ. Συνών. ἀχρεῖα-
στος. 4) Ἐκεῖνος περὶ οὗ δὲν ἐλήφθη μέριμνα, ὁ
ἡμελημένος Κάρπ. Κρήτ. κ. ἄ.: Τὸν ἐφήανε ἀγρευτο καὶ ἐπό-
θανε (ἐφήανε=ἀφήκαν) Κάρπ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ.
Συνών. ἀκοίταχτος. 5) Ἐνεργ. ἀμελής, ὀκνηρὸς
Καλαβρ. (Βουν. Κοντοφ. Μπόβ.)

ἀγυρεψιά ἡ, Νάξ. (Γαλανάδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγύρευτος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν
ιδ. ἀ- στερητ. 1 β.

Τὸ μὴ ἐρευνᾶν, τὸ παραμελεῖν.

ἀγύριαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγύριαστους Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γυριαστός <γυ-
ρίζω.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὸν γῦρον δὲν δύναται τις νὰ
κάμῃ εὐκόλως, ἀπέραντος: Χουράφ' ἀγύριαστου. Συνών.
ἀγύριστος Α 1.

ἀγύρισι ἡ, ἀμάρτ. ἀγύρ'σ' Λέσβ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. γύρισι.

Τόπος, ὅθεν δὲν ἐπιστρέφει τις: Φρ. Ἄμ'ς καὶ ἀγύρ'σ'!
ἢ Σ' καὶ ἀγύρ'σ'! (ς καὶ=εἰς τὴν. Ἀρά). Συνών. ἀγυρι-
σιὰ 2.

ἀγύριστα ἐπίρρ. ΝΠετμεζ. Ἀπλ. λόγ. 29.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγύριστος.

Ἀνεπιστρεπτεῖ: Ποίημ.

Χωριατοπούλλα, ποῦ σε πὰν ἀγύριστα
μὲ ξέπλεκα μαλλιά γύρω χυμένα;

ἀγυριστιά ἡ, Ἡπ. — Λεξ. Βλαστ. ἀγυρ'σιὰ Ἡπ.
ἀγυριστιά Λεξ. Βλαστ. ἀγυρ'σιὰ Λέσβ. Σκιάθ. ἀγυριδῶ
Θράκ. ἀγυρ'δᾶ Ἱμβρ. ἀγυριστιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγύριστος. Τὸ ἀγυριστιά, δι' οὗ τὸν
σχηματισμὸν ιδ. ἀ- στερητ. 1 β, καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἡ μὴ ἐπάνοδος οἴκαδε Σκιάθ.: Ἐπνιξαν τοὺν ἄντρα
τῆς δεῖνα καὶ ἐγινι ἀγυρ'σιὰ τ' (δὲν ἐπανήλθε πλέον). 2)
Τόπος, ὅθεν δὲν ἐπιστρέφει τις Ἡπ. Θράκ. Ἱμβρ. Λέσβ.
Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Φρ. Ἐπῆγε 'ς τὴν ἀγυριστιά (ἐκεῖ, ὅθεν
δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπανέλθῃ, ἀπέθανε) Ἡπ. Ὡ, ποῦ νὰ
πάς 'ς τὴν ἀγυριδᾶ! (ἀρά) Θράκ. Ποῦ πάει πάλι εὐτή; 'ς τὴν
ἀγυριστιά; Ἀπύρανθ. Συνών. ἀγύρισι.

ἀγύριστος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀγύριστους Μακεδ. (Μελέν.)
κ. ἄ. ἀγύρ'στους Λέσβ. Σάμ. ἀγύριστος Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ. Βόθρ.) Σύμ. ἀγύρ'στους Μακεδ. (Σιάτ.) ἀγύριγος
Κεφαλλ. Λευκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γέρμ. Καλάβρυτ. Κόρινθ.)
Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) ἀγύρ'γους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ.) ἀγύριος Κέρκ. Παξ. ἀγύριχτος Πόντ. (Κερασ.)
ἀγυούριστε Τσακων. ἀναγυούριτος Μέγαρ. ἀνηγύριστους
Μακεδ. (Μελέν.) ἀνεγύριγος Ἡπ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀγύριστος. Πβ. Βέλθανδρ. καὶ Χρυ-
σάντζ. στ. 205 (ἐκδ. ELegrand) «ὥς εἶδασιν ἀγύριστον
παντελῶς τὸν σκοπὸν του». Ὁ τύπ. ἀγύριος προήλθεν
ἐκ τοῦ ἀγύριγος ἀποβολῇ τοῦ γ μεταξὺ φων., ὁ δὲ ἀγύ-
ριχτος ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἐγύριξα ἄορ.
τοῦ ρ. γυρίζω. Διὰ τοὺς τύπ. ἀναγυούριτος καὶ
ἀγυούριστε πβ. γιουρίζω παρὰ τὸ γυρίζω, διὰ δὲ
τὸ ἀναγυούριτος, ἀνηγύριστους καὶ ἀνεγύριγος
ιδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

Α) Κυριολ. 1) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὸν γῦρον δὲν
δύναται τις εὐκόλως νὰ κάμῃ, ἀπέραντος, ὑπερμεγέθης
Ἄνδρ. Κύπρ. Νάξ. (Βόθρ.) Πελοπν. (Τρίπ.) Σάμ. κ. ἄ.:
Σπίτι-χωράφι ἀγύριστο Ἄνδρ. Χτήμα ἀγύρ'στου Σάμ. Εἶναι
πρᾶμα ἀγύριστο (πρᾶμα=κτῆμα) Βόθρ. Ἐκτισεν ἡ ρῆαινα μέσα
'ς τὴν γῆν ἕνα πύρκον μεῖλλον τῶν ἀγύριστον (ρῆαινα=βασί-
λισσα, πύρκος=πύργος. Ἐκ παραμυθ.) Κύπρ. Συνών.
ἀγύριαστος. 2) Ὁ μὴ στραφεῖς, ὁ μὴ μεταστραφεῖς
σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.): Πρέπει νὰ γυρίξῃς τὸ στρώμα νὰ μὴ το πιάνη νότια,
ἐσὺ τό 'χεις ἀγύριο ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ τό 'βαλες 'ς τὸ κρεβάτι
(νότια=νοτίς, ὑγρασία) Παξ. Τ' ὀπάριν ἀγύριστον ἐν' (δὲν
ἐστράφη ἐν τῷ τηγανίῳ διὰ νὰ ψηθῇ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην
πλευρᾶν) Κερασ. Ἀοῦτο τὸ ξύλον ἀγύριστον ἐν' (δὲν ἐστρά-
φη τὸ ἐπάνω μέρος αὐτοῦ κάτω ἢ τὸ ἐμπρὸς ὀπίσω) Τραπ.
Γύρ'τσον ἀπακεῖ μερέαν τὸν πρόσωπο σ', ἀτόσον ὦραν ντό
κρατεῖς ἀτο ἀγύριστον; (στρέψον πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τὸ πρό-
σωπόν σου, τόσῃ ὦραν διατὶ τὸ κρατεῖς ἀγύριστον, ἦτοι
διατὶ δὲν στρέφεις αὐτό;) αὐτόθ. β) Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος
δὲν μετεστράφη οὕτως, ὥστε ἡ ἐσωτερικὴ αὐτοῦ ἐπιφάνεια
νὰ γίνῃ ἐξωτερικὴ, ὁ μὴ ἐκστραφεῖς, ἐπὶ ὑφάσματος σύνηθ.
καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.):
Σακκὶ ἀγύριστο σύνηθ. Ροῦχον ἀγύριστον Σύμ. Ἀγύριο φό-
ρεμα Κέρκ. Ἐτοῦτο τὸ σκουτί εἶναι ἀγύριο, νὰν τὸ γυρίσω
νὰ ἰδῇς τί ὁμορφο ποῦ θὰ γένη (σκουτί=φόρεμα) Παξ. γ)
Ὁ μὴ δυνάμενος εὐχερῶς νὰ μεταστραφῇ, νὰ μετακινηθῇ,
βαρὺς Σάμ. 3) Ὁ μὴ ἀποδιδόμενος, μάλιστα ἐπὶ χρη-
μάτων σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ.
Τραπ. Χαλδ.): Παροιμ. φρ. Τοῦ 'δωσα δανεικὰ καὶ ἀγύριστα
(ἐπὶ χρημάτων δανειζομένων καὶ μὴ ἐπιστρεφομένων)
σύνηθ. Δανεικὰ καὶ ἀγύρια Παξ. Δαν'κὰ καὶ ἀνηγύριστα
Μελέν. Συνών. φρ. δανεικὰ καὶ ἀγύρευτα (ιδ. ἀγύ-
ρευτος). 4) Ὁ μὴ ἐπιστρέψας, ὁ μὴ ἐπανελθὼν σύνηθ.
καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)
Τσακων.: Πῆγε 'ς τὸ δεῖνα μέρος καὶ εἶναι ἀκόμη ἀγύριγος
Γέρμ. Τὸ παιδὶν ἀκόμαν ἀγύριστον ἐν' Κερασ. Ἀγύρ'γους γίν'κι,

